

גיליון 55

אוקטובר 2019 • תשרי ה'תש"ף

מוֹטְיב

על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

מִן־פֶּשַׁל

דֵּרֶדֶר

עדנה אפק
יעקב אשל
טלי גריקשטס
ליאת מורבצ'יק
רינת מצליח
רמי פישלר
סבטלנה צ'פלבסקי
מיכל שחר
שירי שחר-לנציאנו
דניה שפירא

גיליון 55 מתחיל...

מכל שיר או סיפור אפשר ללמוד משהו, אבל משל מביא איתו קסם ייחודי: משחק ההאנשה, המקרה הפנטסטי והפרטי שמקרין כלפינו משהו גדול, כללי ואנושי הרבה יותר, והתחושה הברורה והבלתי נמנעת שהמסר הזה נוגע בנו ומלמד אותנו משהו חדש על עצמנו.

בגיליון זה של מוטיב אספנו משלים שביקשנו מכם לכתוב. חלק מהם משלים תמימים ואופטימיים, אחרים הם מתיחה של הסגנון המוכר, וחלק מתפתחים למשהו לא צפוי.

קריאה מהנה,

אלירן דיין, יאיר בן-חור, רובי גורדון

את הגיליון הזה בחרנו לפתוח במשל מאת הסופרת ריקה ברקוביץ' ז"ל, שייסדה וניהלה את תחרות הכתיבה הארצית לילדים, ושאהבה כל כך לכתוב משלים. היא תמיד תהיה השראה בעבורנו.

זינוק לולייני (מתוך "ספר המשלים השני של ריקה ברקוביץ'")

מְעֵשָׂה בְּחֵתוּלָה	יּוֹם אֶחָד,	וְאֵז, עוֹד לְפָנַי
לוֹלְיָנִית מְתַחֵלָה,	לְעֵינַי חֵתוּלֵי הָרְחוֹב	שְׁלֵמָדָה לְקַפֵּץ
שְׁנַפְשָׁה כֹּה חֲשָׁקָה	הִיא טַפְסָה עַל מְגָדָל	בֵּין פְּחֵי הָאֲשָׁפָה
בְּפֶרְסוֹם וּבְתֵהָלָה,	וּבְלֵי לַחֲשָׁב	אוּ מֵעֵץ לְעֵץ,
שְׁגַמְרָה בְּלָבָה	הִצְהִיכָה בְּקוֹל	מְרֹאֵשׁ הַמְגָדָל
לְעֵשׂוֹת הַכֹּל...	יְלָלָה צוֹרְמָנִית:	בְּרַב טַפְשׁוּתָהּ,
וּבְלִבָּד שְׁשָׁמָה	"הַבֵּיטוּ אֵיזוֹ	הִיא קַפְצָה
יִנְשָׂא בְּפִי כֹל.	לוֹלְיָנִית אֲנִי!"	בְּזַנּוּק לּוֹלְיָנִי
		אֶל... מוֹתָהּ.

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש.

כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות.

העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

מקסם שווא

הוא הִיה אֵיל יִפּה תֶאֶר
קִרְנֵיו לְתַפְאֶרֶת יִפִּי וְזֶהר
אֵילוֹת רַבּוֹת נָפְלוּ בְקֶסְמִי
פְּנִקוּהוּ וְרָחֲצוּ אֶת רַגְלָיו.

וְאֵילוֹן הָיָה רַבְרָבָן מִתְנַשֵּׂא
רַק לְאֵילָה הִכִּי יִפּה יִנְשֵׂא
וַיְהִי הַיּוֹם וְכָרוֹז הִיעֵר
הִגִּיעַ וְנִעְמַד לְיַד הַשַּׁעַר.

הַקְּשִׁיבוּ אֵילִים וְאֵילוֹת
הַכִּינוּ חֲלִיפּוֹת וְגַם שְׁמָלוֹת
בְּיוֹם שְׁלִישֵׁי בַתְּחִנָּה
הַפְּרִיֹת וְזוּוֹגִים לְחִתְנָה.

נִעְמַדוּ אֵילוֹת חֲנַנִּיּוֹת בְּשׁוֹרָה
אֵילוֹן נִעְמַד וְהִתְחִיל בְּבַחֲרִיהָ
הִהִיא מִמָּשׁ לֹא לְטַעֲמִי
אָפָה עָקַם וְלֹא חֲנַנִּי.

לֹא זֹאת וְלֹא זֹאת אֶהֱב
מִשְׁלֶמֶת וְזוֹהֶרֶת אָנִי חָיֵב.
וּבַתּוֹךְ הַהֶמּוֹן הַצְּבָעוֹנִי
בֵּין כָּחַל, יֶרֶק וְשָׁנִי.

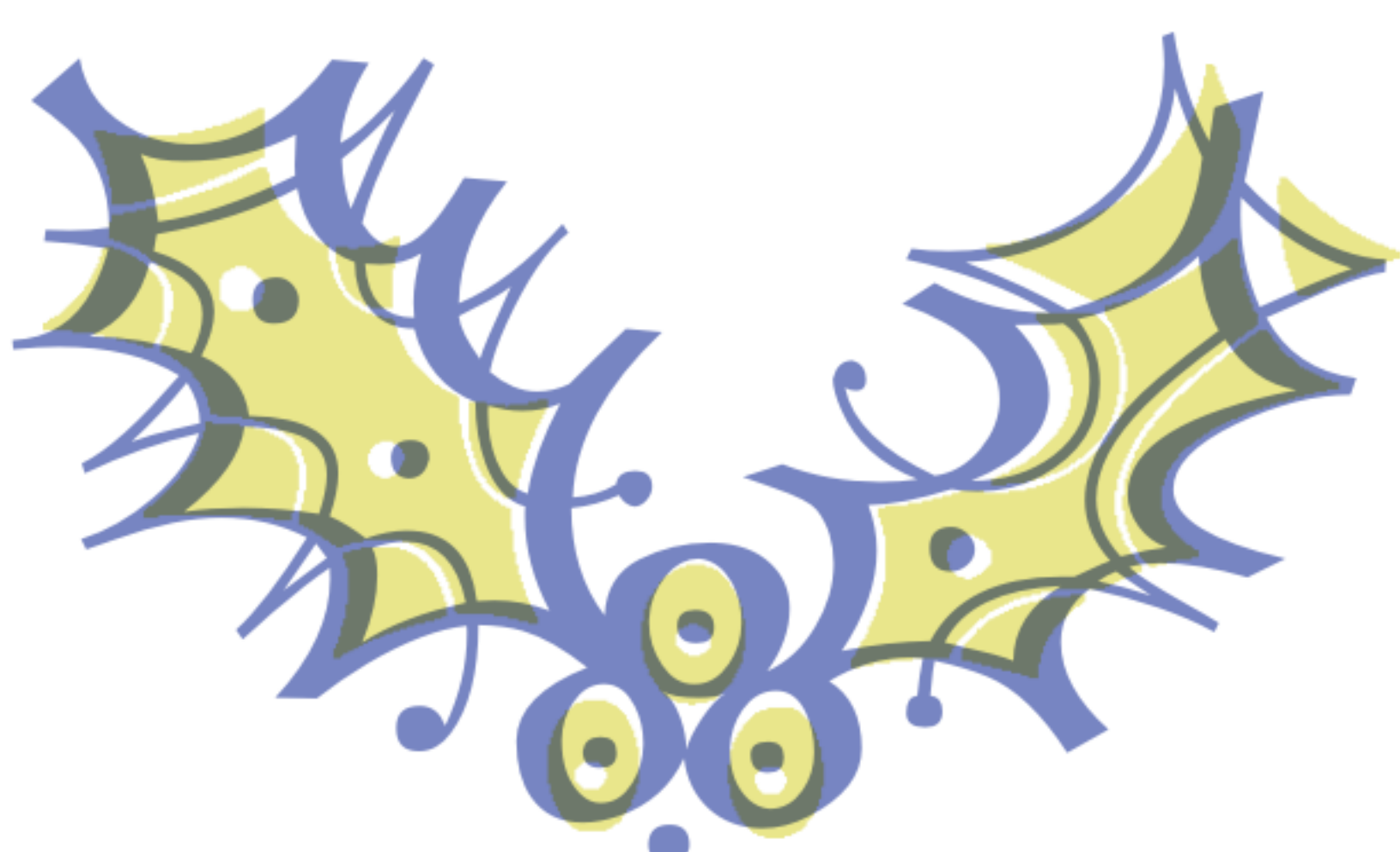
אֵילָה זֶהֱבַת שַׁעַר מְדָהִים
תְּכַלֵּת עֵינַיִם וְחִיּוֹךְ מִקְּסִים
נִפְגָּשׁוּ מִבְּטִים, חִיּוֹכִים נִשְׂאִים
מִיַּד קָבְעוּ תֶאֱרִיךְ לְנִשְׂוֹאִים.

וּבְעֶרְבֵי הַמְּרַגֵּשׁ בְּלֵיל הַפְּלוֹלוֹת
אֲחֵרֵי כָּל הַשְּׂמָחוֹת וְהַהֲלוֹלוֹת
עָלָה לְחֹדֶר וּמְלֵא הוּא תְּשׁוּקָה
לְיַפֵּיהֶּ הַמִּיֶּחֵד נִשְׁמָתוֹ נִעְתָּקָה .

וְהִיא בָּחַן וּבִנְעַם אָמְרָה
אֲסִיר הַסֶּמֶק וּמִסְקָרָה שְׁחָרָה
בְּכּוֹס הַנִּיחָה שְׁנַיִם תּוֹתָבוֹת
עֵינֶיהָ הַפְּחָלוֹת הָיוּ עֲדָשׁוֹת.

אֶת שְׁעָרָה הַזֶּהָב וְהָאֶרֶךְ
שְׁחָרָרָה פְּסוֹת שְׁזִירָתוֹ בְּרֶךְ
אֶת הַמְּחוּךְ סְבִיב מְתַנְּיָה
הַשִּׁלָּה בְּכַח מַעֲלִיָּה.

אָבוֹי, צָעַק רַגְזֵי אֵילוֹן
פְּתִי לְמִקְּסֵם שָׂוָא, אֵיזָה בְּזִיּוֹן.
וְהוּא נִכְלָם מִבוֹשָׁה סוֹפֵק כְּפִיו
מָה יֵאמֵר וּמָה יִסְפֹּר לְחִבְרָיו
אֶת פְּנֵיו לֹא יִקְדָּמוּ הַיִּפִּי וְהַחֵן
וּבִשְׁנִית לֹא יוֹכַל לְהִתְחַתֵּן.
אֵילוֹן טְפֹשׁוֹן, לֹא כָּל הַנוֹצֵץ זֶהָב
בְּחֻכְמַת הַחַיִּים עֲבָרְתָּ עוֹד שָׁלֵב.

פורסם לראשונה ב"דבר", 14/10/1987

"מעניין", היא אמרה, "מעניין איפה נפגשים כל החלומות". וכשהביטה בוילון המתנופף ידעה שהם נפגשים אישם בין הרוח לבין צמרות העצים המתנועעות. אבל איפה בדיוק לא ידעה.
"הלוואי יכולתי להגיע לשם", היא אמרה.

"אבל את יודעת שזה בלתי אפשרי", אמר לה הכיסא שעמד באמצע החדר ושב ונתקלה בכל פעם שרצתה לגעת באוויר שהסיט את הווילון. היא הסתכלה בכיסא בכעס ואמרה: "אין דבר כזה בלתי אפשרי! ואתה צריך לדעת את זה. אתה זוכר שהיית רק גולם עץ בעבר הלא רחוק ושכבת חסר שימוש, וראה אותך עכשיו. אז אל תגיד לי, בבקשה, שאי אפשר".
אבל הכיסא כעס מאוד, שתק וסירב לדבר איתה.

היא הסתכלה במזוודתה הפתוחה ובכל החלומות שהיו ארוזים בה, וידעה שהם כולם רוצים לצאת ולפגוש את כל החלומות האחרים. היא גם זכרה שבעצם הבטיחה להם לקחת אותם לשם וכל כך פחדה שלא תוכל לקיים את הבטחתה, ואז שמעה את טיפות המים שבאמבטיה והן אמרו לה:
"אנחנו יודעות את הדרך לשם אבל היא ארוכה וקשה, ואיננו יודעות אם יהיה בכך הכוח ללכת בה לאורכה ולרוחבה".

"אני אעשה הכול", היא אמרה. "הכול. הבטחתי".

"טוב". אמרו לה טיפות המים, "אם כך, ראשית עלייך להפוך למים זורמים כדי שישטפו ממך את כל גרגירי האדמה שדבקו בכך ואחר כך, כשתזרמי ימים וחודשים ואולי אף שנים, תתאחדי ותיפלי על צמרות העצים, ושם במקום שישרוק הרוח והצמרות תלטפנה אותו על אף זעמו, שם יפגשו חלומותייך את כל החלומות האחרים".

"אני מוכנה", היא אמרה. ואז בא זרם מים אדיר, והיא פתחה את מזוודתה ואחזה בחלומותיה חזק-חזק כבגלגל הצלה. ואז חשה את כל כולה זורמת במקצב חדשישן של העולם הפועם עם הגאות ועם השפל. ואז הייתה כולה מים זכים, טהורים, כפי שרצתה תמיד. ורק הכיסא שעמד באמצע החדר המשיך להיות "כל כך" כיסא.

הוא צחק לה: "את רואה", הוא אמר, "את כולך מים ואין יודע לאן תזרמי, ובסוף עוד תהפכי לאדים".

"אבל זה בדיוק מה שאני רוצה", היא ענתה לו. ובדיוק באותו רגע הפך פיה מים. ואז זרמה וזרמה ולא היה חשוב לה לאן ולא היה חשוב אם אי פעם תיעצר. ואחרי ימים וחודשים ושנים הרגישה את חום השמש מכה בה ומייבש אותה.

"אני מתאדה", היא אמרה כשקלו המים מעל פיה.

"אמרתי לך", אמר הכיסא. והיא הרגישה איך היא מתאדה ועולה מעלה-מעלה.

"תאחזו חזק-חזק זה בזה", היא אמרה לחלומותיה.

"בסדר", הם ענו לה.

והרוח שרק בהם וחלף אותם ותלה אותם על צמרות העצים. וצמרות העצים שכפפו מפני זעם הרוח ליטפו אותו והרגיעו אותו. הם הבינו את זעמו על כך שהוא תמיד צריך לדחוף אחרים ולהידחק, ולכן ליטפו אותו הצמרות בראשיהן הסרוקים-פרועים, כך בעדינות, ונשקו בכל סערותיו.

והיא וחלומותיה היו תלויים כך על הצמרות, מדגדגים באמרת שמלות הרוח. "אתם תיפלו", אמר לה הכיסא ונשאר עומד באמצע החדר. והיא אפילו לא ענתה לו. ועוד היא וחלומותיה היו תלויים בראשי הצמרות, מקום שם שורק הרוח, חודר לגוף הצמרות והן מלטפות אותו, החלו המון חלומות להגיע. מקצתם חצי רטובים, מקצתם אווריריים לחלוטין וקלים כמוה. ולא פחדו מהרוח, ולא פחדו מכעסו וכולם ליטפו אותו ונישקו אותו והיטיבו אותו.

וכל גרגיר אוויר נשק לגרגיר אוויר אחר, וכל החלומות התערבלו והתאווררו, והיא זעקה מתוך אווירה: "אני נושמת את אווירי, אני נושמת את עצמי". וכל הגרגירים האחרים נשמו עמה. וכל חלום נשק לחלום אחר, ומשק החלומות סך מעליה.

"אתה רואה", אז אמרה לכיסא. "אתה רואה שכאן נפגשים כל החלומות?"

"אבל איך תרדי משם?" הוא שאל. "את תיפלי. את תיפלי כמו כל החלומות שכבר נפלו ונתקלו בי בנופלים וחבורה עצומה צמחה להם על מצחם."

"אז אצמיד סכין לחבורה", היא אמרה, "והיא תלך ותקטן".

"וחוץ מזה", הוא אמר, "אני בכלל לא יכול לראות אותך עכשיו כי את שקופה כמו האוויר, אז איך אדע בכלל שאת קיימת?"

"אתה גם לא ראית אותי קודם", אמרה.

אז שזרה את כל החלומות שריקדו איתה לחבל אחד, וקשרה את החבל לצמרות והחלה יורדת בו מטה-מטה. ורק הרוח שרק בשערה וזעם על שהיא הולכת ממנו. והיא הבינה את כאבו ורצתה להסביר לו שהיא אוהבת אותו אבל שהיא חייבת, וליטפה אותו ברכות כל חלומותיה. אז ירדה בחבל החלומות.

"את תיתקלי", אמר לה הרוח, "את תיפגעי מהכיסא".

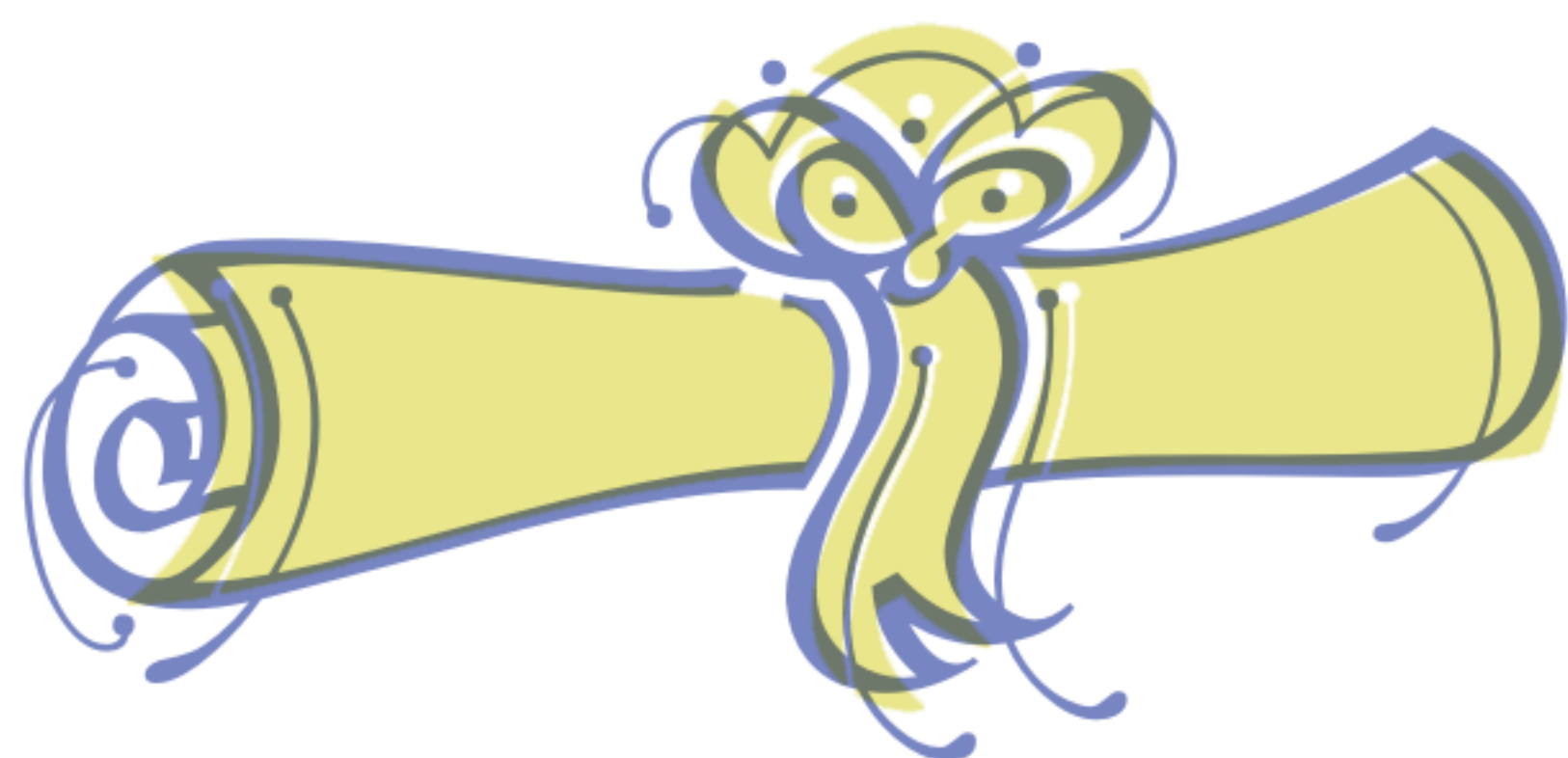
היא שתקה והמשיכה לרדת. וכשפגעו רגליה בכיסא שעמד באמצע החדר, שחררה את החבל ונתנה לו להתנופף ברוח שכבר לא כעס עליה והסיט את הווילון ברכות.

"חזרתי", היא אמרה לכיסא, "חזרתי עם כל החלומות שלי וגם עם אלה של אחרים".

"בבקשה", הוא אמר לה, "תיזרי שלא להיתקל בי כשאת חוצה את החדר".

היא התיישבה עליו ובהתה בוויילון שהתנופף ברוח.

"מעניין", היא אמרה, "מעניין אילו חלומות נפגשים שם כעת".

סיפור מוזר לילדים רגישים
 "היה הייתה תרנגולת שוטה"
 (פדריקו גרסיה לורקה)

היה הייתה פעם דבורה. היא לא הייתה סתם דבורה, היא הייתה דבורה קטנה ורגישה. היא הייתה כל כך רגישה וכל כך חלשה שבכל פעם שמישהו היה מעליב אותה היא חטפה זיהום בדרכי הנשימה. ואם מישהו היה זומם כלפיה בתחבולות היא איבדה את שיווי המשקל, ואם מישהו היה גונב מהדבש שלה היא נעשתה אבדנית.

שעות רבות היא חשבה איך היא יכולה למות, אבל פסיכיאטר שבדק אותה פעם בחדר מיון אמר לה שהכוונה לא משנה. רק התוצאה. ועל השתתפות לא מקבלים פרס.

הדבורה הזאת גרה בחדר לח, בתוך כוורת גדולה שהייתה תלויה על אחד מהענפים של עץ איקליפטוס זקן ואומלל. בכל שבת בצהריים נהג העץ להשיל את קליפת הגזע שלו ולהרעיד את ענפיו הגדולים. הוא קיווה שיום אחד הכוורת תיפול והדבורים ילכו לגור על עץ אחר. הוא לא אהב את זמזומיהן הקולניים, שהיו מפריעים לעלים הצעירים לגדול, וממילא מפאת גילו הוא סבל מנשירת עלים מסיבית וכל עלעל קטן היה בעל חשיבות גדולה מכיוון שרצה שהעלים יכסו את פדחתו המקלישה.

אבל הדבורים לא ויתרו לעץ, ובכל פעם שהוא היה מרעיד את ענפיו הן היו יוצאות ועוקצות את הגזע שוב ושוב עד שהיה נאנח מבושה ומפסיק.

כל הדבורים חוששות מהצרעות. חוץ מהדבורה הזאת. הדבורה הזאת רצתה שצרעה תעקוץ ותמית אותה, וזה בגלל שהיא הייתה דבורה רגישה וחלשה ורצתה להפסיק לסבול. אבל לצרעות היו תכניות אחרות. הן לא רצו לעקץ את הדבורה הקטנה והחלשה. למעשה, הן רצו להשתלט על הכוורת, ולכן שתלו בין הדבורים ארבע צרעות בהסוואה.

בכל יום ראשון אחר הצהריים בשעה 16:45 בדיוק התכנסו הדבורים בכוורת כדי לטכס עצה איך לשכנע את העץ הזקן לתת להן להמשיך לגור על הענף. הן גם רצו לדעת מאילו פרחים כדאי לינוק את הרעל היעיל ביותר שבעזרתו יהיה אפשר להמית את הצרעות הרעות. הדבורים לא ידעו שהצרעות הצליחו להסתנן לאספה השבועית והיו ערות לכל התחבולות שלהן.

למרות האיבה הטבעית שהייתה בין הדבורים לצרעות, איש לא הבין מדוע ראש הכוורת נוהג להגיע לאספות ולראשו כרובלת חכלילית והוא מקרקר בתרנגולית במקום לזמזם דבורית מדוברת.

אחר צהריים אחד, בדיוק בשעה 16:45, החליטו הצרעות על מתקפה מתוזמרת. הן שלפו סכינים והחלו לדקור את הדבורים המופתעות. הקרב הגדול החל. הכוורת התמלאה דם. דם דבורים טהור. הדבור הגדול קרקר במרץ וטבל את כרבולתו בדם הדבורים. הדבורה הקטנה והרגישה שנבהלה בהתחלה, התאוששה והחליטה להתגונן, אבל הצרעות הרעות לא חסו עליה, הן דקרו וצחקו. דקרו וצחקו. דקרו וצחקו צחוק גדול ומרושע.

העץ צעק בלהט והרעיד את ענפיו הקירחים. צעק והרעיד. צעק והרעיד, עד שכל השמים נצבעו בחום דבשי. וכל השדות. וכל הרחובות. וכל הערים הקטנות והגדולות. וכל העולם.

השועל והחסידה

השועל והחסידה יצאו לטיול.

השועל העמית צידה ויצא לדרכו, למסע. כיסיו גדושים במעט מתפוצצים מתפוחים. כבד לו, קשה ההליכה. עיף ומתש נותר סובל, כואב ונרגז.

וגברת חסידה תמירה, נאה, רעננה. היטב בחרה, ברכה, מה לה נחוי? במעט הכל נשאר בחוץ. נותרה רעננה, קלה כמו נוצה. בשועל העיף הביטה, נסקה, התרוממה ועפה לדרכה.

מוסר השכל

כדאי לברר היטב,

עקר וגם טפל,

בכל דבר וענין,

בתוך מסע חיים

שבו אנו נמצאים,

השחרור והרימה

(או: מה בין שמיים לאדמה)

שחרור צעיר הצליח לתפוס במקורו את הרימה הראשונה בחייו. רגע לפני שהניפה באוויר כדי לבלוע אותה, צווחה הרימה בקול צורמני, שגרם לזמן לעמוד מלכת ולשחרור לקפוא על מקומו.

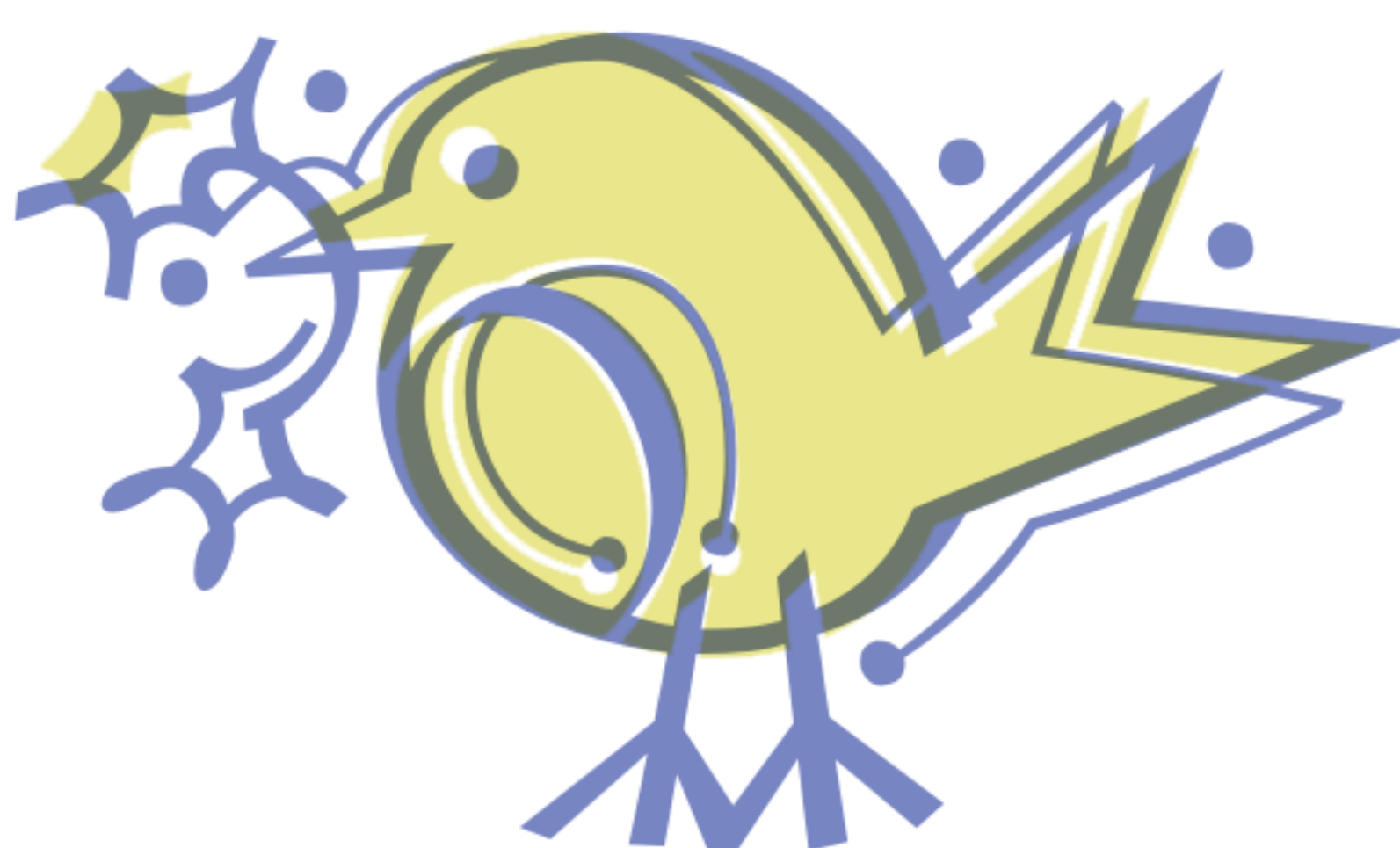
המשיכה הרימה בקול מפתה:

“אם תשחרר אותי אגלה לך את סוד האדמה ולעולם לא תחוה מחסור”.

הפשיר השחרור מקפיאתו ושמט את הרימה ממקורו.

נגעה הרימה באדמה, התחפרה ונעלמה.

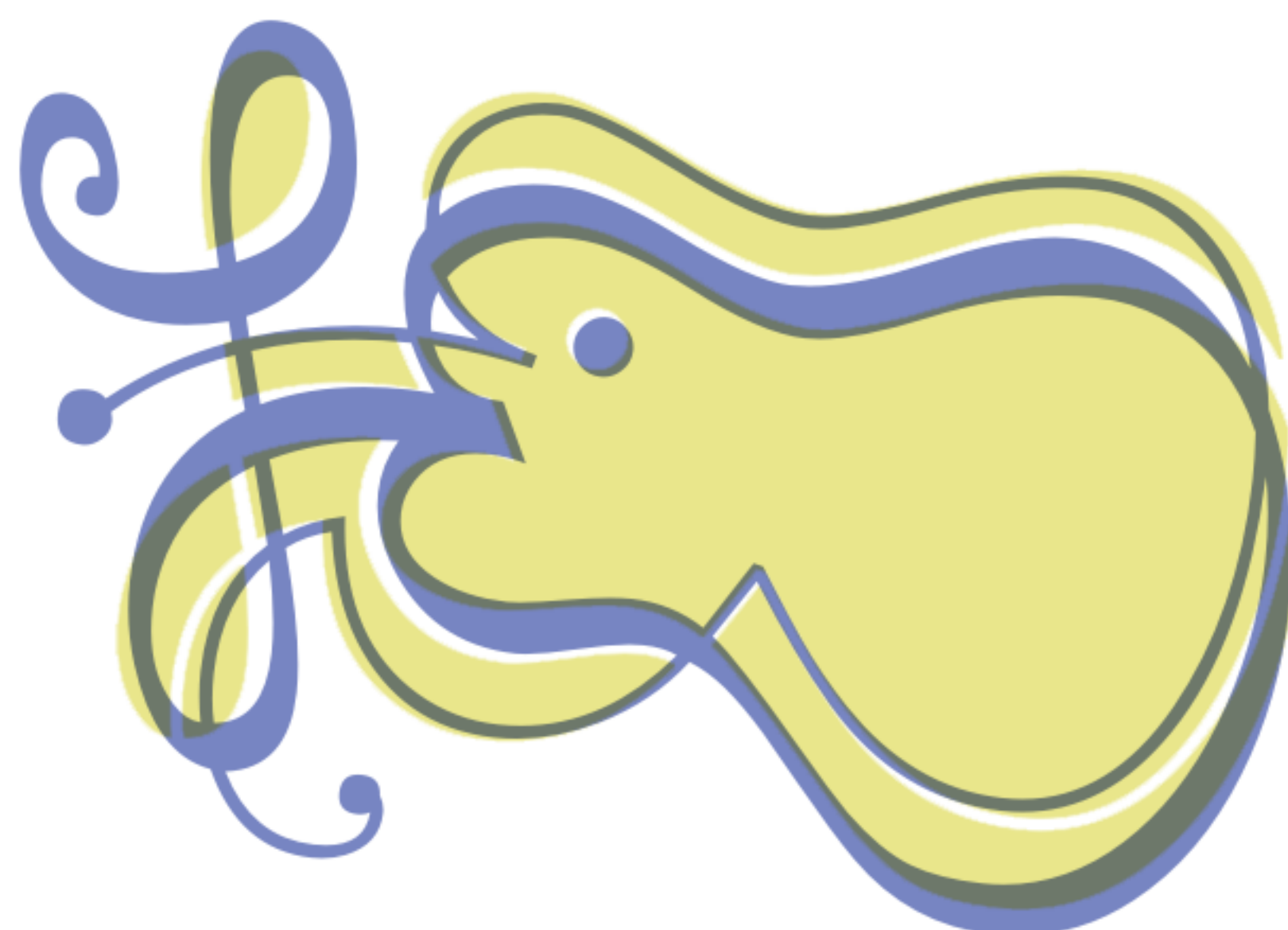
והשחרור הצעיר? נשאר במקומו משתאה...

המשל נכתב ע"י יעקב אשל ז"ל
ונערך ע"י בתו, הסופרת צביה גולן

מעולם לא הבנתי מדוע הפיל צמחוני.
בעל חיים ענקי וחזק שכזה יכול היה לסעוד את לבו בכל מטעמי הבשר המצויים ביער!
השאלה הטרידה את מנוחתי ימים רבים. ניסיתי לבדוק אצל זקן הקופים, אך הוא סירב להשיב. שאלתי גם את התנין, אך גם הוא מילא פיו מים.
הפיל עצמו, אגב, לא הסכים להוציא מילה מפיו.
לבסוף טיפסתי על צוק גבוה מאוד, ושם פגשתי את ידידי הנשר. כפיצוי על המאמץ להגיע אליו הסכים לגלות לי את סודו של הפיל.
"לפני שנים רבות מספור", כך סיפר לי הנשר, "ניתנה רשות לכל חיות היער לבחור כמה תכונות או סגולות הרצויות להן. אתה יודע מה בחר הפיל?" שאל אותי הנשר.
"לא", השבתי, "אין לי מושג."
"אז ככה", סיפר הנשר, "הפיל ביקש אוזניים גדולות כדי שייטיב לשמוע את קולות הטבע ואת זמרת הציפורים. הוא ביקש גם אף ארוך כדי שייטיב להריח את ריח הפרחים הנפלא."
"פיל נחמד", אמרתי, "אבל מה הקשר להיותו צמחוני?"
"אאה... ענה הנשר, "לא מקבלים שום מתנות בחינם. כדי לקבל את מבוקשו – אוזניים גדולות ואף ארוך – הוא נאלץ לוותר על אכילת בשר ולהפוך לצמחוני."
"יפה", עניתי, "אז מאז יש לו אוזניים גדולות ואף ארוך, אבל הוא איננו חיית טרף?"
"אכן", השיב הנשר מהורהר, "רק מה... נראה לי שברור לי עכשיו למה אוזניו של האדם קטנות ואפו קצר..."

טיפות הגשם תופפו על החלון בעצמה, מורחות את המים על הזגוגית העבה ומצטרפות לתנועת הסירות הקטנות שבאגם ממול, סירות שראתה במטושטש.

"כמעט שחזור של התמונה של מונה", מלמלה לעצמה ברך, לוקחת שאיפה מהסיגריה ושולחת טבעות עשן מסולסלות אל החלון – ואלה הופכות את המראה הנשקף ממנו לסוריאליסטי לחלוטין. חיוך קטן התיישב לו בזוויות פיה, והיא התחילה לזמזם ברכות נוקטורנו של שופן...

כשהייתה בכיתה ב' הודיעו לה הוריה שהם מעבירים אותה לבית ספר דתי ברמת גן הסמוכה "כי שם יותר זול." לא עזרו מחאותיה ודמעותיה שהחברים שלה הם כאן – כל בוקר הצעידו אותה בשמאלימין לבית הספר ההוא.

היא החזיקה מעמד ימים אחדים בלבד. כבר ביום הראשון, כשחזרה הביתה עם אמה, הודיעה לה חגיגית: "אני לא חוזרת לשם יותר!" אמה לא הבינה מה כל כך נורא שם. "אין לך ברירה! אנחנו החלטנו, וזהו! פסקה.

מעולם לא היה באמת אכפת להם ממנה, חשבה, כל מה שעניין אותם זה המפלגה, אחדות העבודה. הם היו חלוצים, חצבו כבישים וגרו באוהלים וגם חלו במלריה. וכשכל זה נגמר, באו העירה, תחילה לתל-אביב, ואחר כך עברו לשכונת בורוכוב, בדיוק כשהפכה לעיר גבעתיים. אבא עבד בבנייה, אמא עבדה בארגו אימהות עובדות. אבא הצטרף מיד למועצת הפועלים וכל הזמן היה בפגישות, והיא הייתה צריכה לעזור לאימא לעשות הכול בבית. תקופה קצרה לפני הבחירות היה הבית הקטן שעל הגבעה כמרקחה: חברים באו והלכו, מביאים קופסאות עם פתקים, וביום הבחירות דאג אבא להראות לכל אחד את הפתק הלבן, ועליו האותיות תו. "את זה אתם שמים בקלפי", הכריז בחיוך נהנתני. הוא אפילו לא הבחין בבתו מפילה את חבילת הפתקים על הרצפה...

ביום רביעי, ממש באמצע השיעור, נטלה את ילקוטה, שמה אותו בזריזות על כתפיה, וצעדה נמרצות לעבר הדלת. המורה השמנה עם הפאה שלא ראתה שמפו כבר מזמן ובז'קט השחור שהתפוצץ על כרסה, צעקה לעברה: "הי, גבירתי הצעירה, לאן את חושבת שאת הולכת?" היא אפילו לא סובבה את ראשה לאחור, פתחה את הדלת, טרקה אותה בסערה, והחלה לרוץ כמי שכפאה שד. כשהגיעה הביתה התנשפה חסרת נשימה. אימא הביטה בה בעיניים פעורות: "מה את עושה כאן?" היא חלפה על פני אמה, בכי בלתי נשלט פרץ ממנה. בערב סיפרה לאבא שהמורה הכתה אותה בסרגל מתכת על ידיה. למחרת חזרה אל חבריה בבית הספר בורוכוב שבשכונה. זה היה הניצחון היחיד שלה כילדה. באחד הימים אמר לה אבא, שהם רוצים לקנות לה כינור כדי שתלמד לנגן (אחרי הכול, הם הגיעו לארץ מרוסיה). "לא, אני רוצה פסנתר", הבהירה.

“אין לנו כסף לפסנתר. אם את רוצה כינור, אז נקנה לך, אם לא, אז כלום.”
 היא לא הגיבה. רק חשבה: שוב לא אכפת להם מה אני רוצה. חככה בדעתה שוב: ומה בעצם יש לי נגד כינור? אבל ידעה בדיוק מה מושך את לבה. יום-יום הייתה הולכת אחר הצהריים לבית הסמוך, לשכנתה וחברתה הטובה ביותר (גם היום), מרגלית. לא תמיד יכלו לשחק בחדרה כי אמה, פסנתרנית ידועה בארץ מולדתה, נאלצה כאן בארץ, לסייע בפרנסת המשפחה, והשתמשה בחדרה של מרגלית ללמד את חברותיהן נגינה על פסנתר. באחד הימים, נזכרה בחיוך, הרגישה מרגלית, שהגיעו מים עד נפש. נטלה דלי, מילאה אותו מים, חזרה לחדר, והפכה אותו על ראשי חברותיה.

היא עצמה דווקא נהנתה מכך שיכלה להיות בחדר בשעת השיעור. לא זו בלבד שאהבה להאזין למוזיקה הקלסית, המורה אף סמכה עליה (תמיד הייתה לה שמיעה אבסולוטית) ונתנה לה להעביר את דפי התווים לתלמידות.
 הגשם נחלש. היא העיפה מבט קצר החוצה, ניגשה אל הסלון, התיישבה אל פסנתר הכנף המבריק, והחלה לנגן ברגש רב את הנוקטורנו של שופן...

תן ופרפר נפגשו בפארק ציבורי בשעות אחר הצהריים. הפרפר התיישב על הספסל ואמר:
 "זאת תהיה הפעם האחרונה שאנחנו מתראים."
 התן התיישב לידו והשיב: "אתה אומר את זה מדי יום ביומו. אני יודע שמחר אתה תיוולד
 מחדש, וניפגש כאן שוב. מה העניין? מה השתנה הפעם?"
 הפרפר נאנח, התרומם ונחת על חוטמו של התן. "כל יום לוכדים אותי מחדש, ואני לא רוצה
 להיאבק. אני לא רואה טעם להיוולד מחדש."
 התן הרים את כפתו בניסיון לגרש את הפרפר, ובטעות נגע בכנפו של הפרפר.
 הפרפר פרפר בכנפיו, צנח ומת. רכן התן לארץ וניסה להזיז את גופתו של הפרפר בחוטמו,
 ללא הצלחה. בלילה המשיך ליילל.
 למחרת שבו הפרפר והתן לאותו מקום. פתח הפרפר ואמר: "זאת תהיה הפעם האחרונה
 בהחלט שאנחנו מתראים!"
 הבחין התן בנימת קולו של הפרפר, אבל לא ביקש הסבר. הוסיף על דבריו ואמר: "אני לא
 רוצה להיות ידוע בתור הפרפר שמת ונולד מחדש."
 התן ראה שהפרפר מתעופף לכיוון חוטמו, מיד ברח לכיוון אחר וחיכה שהפרפר ישיג אותו.
 "אתה שוב ושוב שוכח שאני עלול להרוג אותך!"
 השיב הפרפר: "אני מעדיף שאתה תהרוג אותי מאשר למות בפרפורי גסיסה. אלה פרפורי
 גסיסה, רדפו זה אחרי זה. הפרפר שב ואמר: "בכל לילה אני מת באגרוף של מישהו זר.
 תשמע, אני לא יודע מי ילכוד אותי הפעם, בבקשה תעזור לי!"
 עצר התן ממנוסתו ואמר: "אני לא יודע איך לעזור לך."
 השיב הפרפר: "אם תפסיק לבוא לכאן אני לא אצטרך להיוולד מחדש. תהרוג אותי, ותשכח
 שאי פעם הכרת אותי. אני מתחנן!"
 "לא אשוב לכאן יותר", השיב התן. המשיכו לרדוף זה אחרי זה, תש כוחו של הפרפר. צנח
 ומת – ולא נולד עוד מחדש.

בְּבֹקֶר הַיּוֹם

חֲלָצָה אֲמַרְהָ לְחֲלָצָה שְׁלוֹם

וְחִבְּקָה אֶת חֲבֵרְתָהּ

כִּי הָיָה לָהּ כִּיף אֶתָּה.

וְאִז הִגִּיעָה הַשְּׂמֵלָה

וְכָל־מִשְׁרָוֶה לָהּ

יוֹם הַלְּדוּת שְׂמִיחַ

כִּי זֶה הָיָה הַיּוֹם שֶׁבָּאוּ נוֹלָדָה

שְׂמֵלָה חֲמוּדָה.

פְּתָאם הִגִּיעוּ מְכַנְסִים

וְהָרְסוּ אֶת הַחֲלוּם

אָמְרוּ: "מַהֲרִי, כָּל־מִשְׁרָוֶה לְעַבּוּדָה!"

וְלֹא שָׁרוּ לַשְּׂמֵלָה הַחֲמוּדָה

יוֹם הַלְּדוּת שְׂמִיחַ הַיּוֹם.

הַשְּׂמֵלָה נִעְלְבָה

הִיא רָצְתָה קָצֵת אֶתְּבָהּ

רָצְתָה שִׁיאֲחִלוּ לָהּ כָּל־

יוֹם הַלְּדוּת מִשָּׁלֵם.

הָרִי מָחָר יִגִּיעַ מַהֲרִי

וְיוֹם הַלְּדוּת יִגְמַר

מָחָר שׁוֹב לְעַבּוּדָה

לְהִיּוֹת שְׂמֵלָה חֲמוּדָה

בְּאֶרְוֹן שָׁל הַיְלָדָה.

דרישותינו הצודקות

לפני הרבה שנים בארץ רחוקה חי מלך חכם וטוב, אפשר לומר אפילו מצוין. המלך השכיל כבר בשנים הראשונות לשלטונו לחתום על הסכמי שלום עם כל הממלכות השכנות. בממלכה היו שתיים-עשרה שנים של חינוך חינוך, וגודל הכיתות בבתי הספר לא עלה על שישה-עשר תלמידים בכיתה. כל בתי החולים, אפילו אלה שבפריפריה, היו משוכללים, זמן ההמתנה בחדרי המיון לא עלה על עשרים דקות, ובמסדרונות לא נראו מיטות של חולים. מחירי המזון בממלכה היו נמוכים מאוד, וכל אזרחים ללא יוצא מהכלל קיבלו אחת לשנה מהמלך מימון של שבוע נופש בחו"ל. המלך הטוב החליט להעניק לעמו שלושה ימי חופש ביום הולדתו, נוסף על כל החגים הרגילים שנחגגו ברוב פאר ופסטיבלים.

החיים בממלכה היו טובים, אפשר לומר אפילו מצוינים!
אבל החיים בממלכה היו משעממים.

הסימן הראשון שהסב את תשומת לבו של המלך לסערה מתקרבת היה גידול משמעותי במספר ההתאבדויות בממלכה. עלייה מקבילה נרשמה גם במספר פשעי הגוף והרכוש. המלך שם גם לב שכשהוא מטייל את טיולו היומי ברחובות הבירה הוא נתקל בהרבה אנשים בעלי עודף משקל ברור. ישב המלך הטוב, שהיה גם מלך חכם באמת, ישב שבעה ימים ושבעה לילות וחשב איך אפשר לפתור את הבעיה. אחר כך התחבר לאינטרנט ופתח בפייסבוק קבוצה חדשה בשם "דרישותינו הצודקות" בשם בדוי.

בפוסט הראשון בקבוצה כתב המלך החכם:

"אנחנו תושבי הממלכה דורשים:

גודל הכיתות בבתי הספר לא יעלה על שבעה תלמידים בכיתה אחת.

זמן ההמתנה בחדרי המיון ירד לעשר דקות.

עלות המזון תרד בחמישים אחוז.

המלך יממן לכל ילד מגיל שש ועד גיל שש-עשרה לגו טכני לפי בחירתו כל יום הולדת.

השמים בממלכה ייצבעו בירוק".

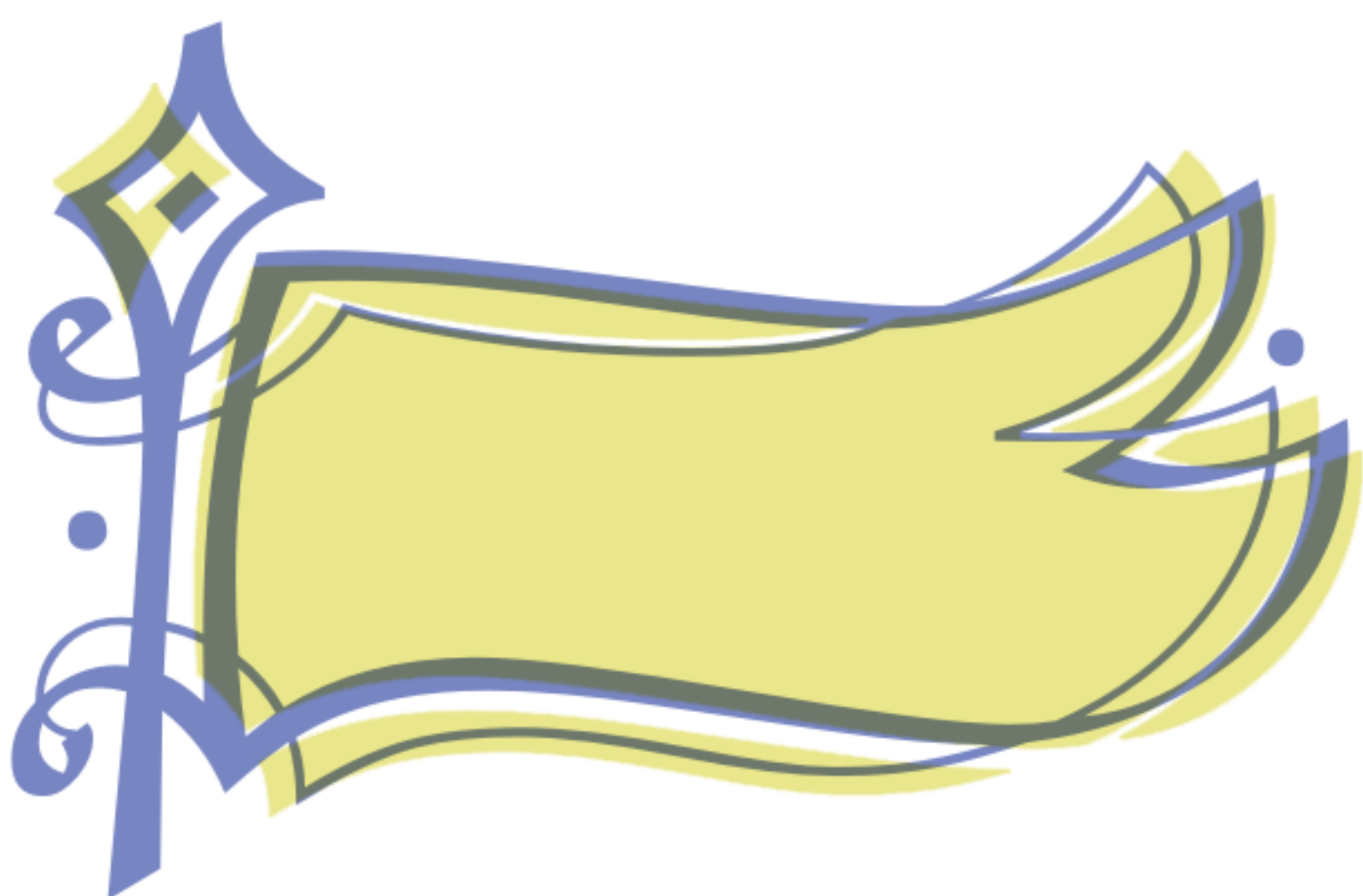
במהרה הפכה הקבוצה ללהיט בקרב תושבי הממלכה. כמעט כל התושבים ביקשו להצטרף לקבוצה והמלך, שהיה המנהל הסודי של הקבוצה, צירף כל אחד ואחד מהם בשמחה.

השמים בממלכה לא נצבעו בירוק, מספר התלמידים בכיתות לא ירד, זמן ההמתנה בחדרי המיון נותר כשהיה ועלות המזון לא ירדה, אבל בתום שנה ליצירת קבוצת "דרישותינו הצודקות" יכול היה

המלך לציין לעצמו בסיפוק רב כי מספר מקרי ההתאבדות והפשעים ירד משמעותית, והאנשים שנתקל בהם בטיוליו בהחלט שמנים פחות.

החיים בממלכה נותרו טובים, אפשר לומר אפילו מצוינים!
החיים בממלכה כבר לא היו משעממים.

והמלך? אם לא מת הרי הוא חי באשר ועשר עד עצם היום הזה.

מייסד: אלירן דיין
עורך אחראי: יאיר בן־חור
עיצוב גרפי: רובי גורדון

<http://motiv-magazine.co.il>

<http://facebook.com/motiv.magazine>

<http://bit.ly/motiv-youtube>

<http://instagram.com/motiv.magazine>

info@motiv-magazine.co.il

מוטיב (כתב עת) <http://he.wikipedia.org/wiki/מוטיב>

אנחנו מזמינים אתכם להשתתף בכתב העת שלנו.
הגיליון הבא של מוטיב יראה אור בעוד כחודש, ונושא: "אכל ומזון".

הפעם אנחנו רוצים מכם יצירות שנוגעות באחד הצרכים הכי בסיסיים, הכי פשוטים ועם זאת הכי יצריים והכי יצירתיים.
שלחו אלינו שירים וסיפורים שלא סתם עוסקים באוכל ובמזון, אלא כאלה שבהם האוכל והמזון הם הגיבור האמיתי, הם
הלב המניע, הם הדבר שהכול סובב סביבו.

אתם מוזמנים לשלוח את יצירותיכם בנושא זה עד לתאריך 20/10/2019 לכתובת הדואר האלקטרוני:
info@motiv-magazine.co.il

נא לשלוח עד שלוש יצירות בלבד ליוצר - שירים מנוקדים וסיפורים קצרים עד 550 מילה.